

GENERALINIO ADVOKATO
M. POIARES MADURO IŠVADA,
pateikta 2009 m. kovo 26 d.¹

1. 2006 m. spalio 2 d. Europos Bendrijų Komisija, vadovaudamasi EB 230 straipsniu, pareiškė ieškinį dėl 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1013/2006 dėl atliekų vežimo² panaikinimo teigdama, kad jame yra padaryta klaida, susijusi su teisiniu pagrindu. Pasak ieškovės, ginčijamas reglamentas turėjo būti grindžiamas dviem pagrindais, šiuo atveju – EB 175 straipsnio pirmąja pastraipa ir EB 133 straipsniu, tačiau jo autoriai jį pagrindė tik EB 175 straipsnio pirmąja pastraipa.

simas nenagrinėtas. Atsakovai net mano joje aptikę nenuoseklumą ir bet kuriuo atveju argumentų, pagrindžiančių vieną ar kitą šioje byloje pateiktą teiginį. Remdamiesi Teisingumo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 3 dalies antrąja pastraipa jie taip pat paprašė, kad ginčą spręstų didžioji kolegija.

I — Būtinybė išnagrinėti ieškinio pagrįstumą

2. Ši Teisingumo Teismui pateikta byla yra naujas posūkis seniai besitęsiančiame Komisijos ir Europos Parlamento bei Europos Sąjungos Tarybos ginče dėl EB 133 straipsnio ir EB 175 straipsnio 1 dalies pasirinkimo kaip Bendrijos teisės akto, kuriuo siekiama aplinkosaugos tikslų taikant priemones, susijusias su tarpvalstybiniu atliekų pervežimu, teisinio pagrindo. Reikia pasakyti, kad susijusioje teismų praktikoje bent jau išsamiai šis klau-

A — Ieškinio priimtinumą

3. Taryba visų pirma teigia, kad ieškinyš nepriimtinas, nes Komisija ieškinyje nepatiks-

1 — Originalo kalba: prancūzų.
2 — OL L 190, p. 1.

lino, priešingai nei reikalaujama Teisingumo Teismo procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalies c punktu, kurios ginčijamo reglamento nuostatos, jos nuomone, turėtų būti grindžiamos EB 133 straipsniu, kurios – EB 175 straipsnio 1 dalimi ir, jei reikia – abiem straipsniais.

4. Šis prieštaravimas dėl priimtumo akivaizdžiai negali būti priimtas. Komisijos ieškinyje pateikta nurodytų pagrindų santauka yra pakankamai aiški ir tiksli, kad Taryba galėtų pasirengti gynybai, o Teisingumo Teismas priimti sprendimą. Joje iš tikrųjų nurodytos priežastys, dėl kurių Komisija mano, kad teismų praktikoje išdėstytos sąlygos dėl ieškinio, susijusio su dvigubo teisinio pagrindo taikymu, yra tenkinamos. Tam kad būtų įvykdyti Teisingumo Teismo procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalies c punkto reikalavimai, Komisija neprivalo nurodyti ginčijamo reglamento nuostatų, kurios susijusios su vienu ar kitu pagrindu. Bet kuriuo atveju Komisija ieškinyje nurodė, kad EB 175 straipsnio 1 dalis buvo teisingai nurodyta daugumai ginčijamo reglamento nuostatų pagrįsti, o IV–VI dalių nuostatos, susijusios su atliekų vežimu (importas, eksportas, tranzitas) iš arba į trečiąsias šalis, turėjo būti grindžiamos EB 133 straipsniu.

B — *Nurodyto pagrindo tinkamumas*

5. Visų pirma reikia pažymėti, kad ši diskusija dėl tinkamo teisinio pagrindo pasirinkimo šioje byloje yra tik formali, ir tokiu atveju pateiktas pagrindas dėl panaikinimo būtų netinkamas.

6. Žinoma, galima teigti, kad ta diskusija neturi įtakos institucinei pusiausvyrai, nes, nepaisant to, ar teisinis pagrindas būtų tik EB 175 straipsnio 1 dalis, ar jis būtų papildytas EB 133 straipsniu, ginčijamo reglamento priėmimo procedūra išliktų tokia pati. Iš tikrųjų šiose dviejose nuostatose numatyta, kad Taryba sprendžia kvalifikuota balsų dauguma. Tiesą sakant, EB 175 straipsnyje numatytas bendras sprendimo priėmimas, o EB 133 straipsniu, skaitomu kartu su EB 300 straipsnio 3 dalies pirmąja pastraipa, Parlamentui nesuteikiama jokia teisė dalyvauti sprendimo priėmimo procese. Tačiau remiantis Teisingumo Teismo praktika atrodo, kad pirmenybė teikiama tai nuostatai, pagal kurią į teisės akto priėmimo procedūrą Parlamentas įtraukiamas labiau ir kuri lemia pasirinkimą tarp dviejų pagrindų, kurių tikslų būtų siekiama vienodai³. Remiantis šia logika, jei būtų pasirinktas dvigubas pagrindas, tai ta

3 — Taip galima skaityti bylą *Dioxyde de titane* (1991 m. birželio 11 d. Sprendimas *Komisija prieš Tarybą* (C-300/89, Rink. p. I-2867)).

pirmenybė taip pat turėtų lemti procedūrą, kurios reikia laikytis, nes pagal kiekvieną pagrindą numatyta skirtinga sprendimo priėmimo procedūra⁴. Nors rimtai abejoju šios pirmenybės, teikiamos sprendimo priėmimo procedūrai, pagal kurią Parlamentas turi daugiau galių, pagrįstumu⁵, man būtų sudėtinga pasiūlyti dėl to kelti klausimą,

nes tokia teismų praktika neseniai buvo dar kartą patvirtinta⁶. Kitaip tariant, net jei atlikus analizę paaiškėtų, kad EB 133 straipsnis tikrai turi būti pridėtas prie EB 175 straipsnio 1 dalies, kuri buvo pasirinkta kaip vienintelis ginčijamo reglamento pagrindas, pastarojoje nuostatoje numatytas bendras sprendimas vis tiek išliktų ta procedūra, kurios reikėtų laikytis priimant teisės aktą. Kadangi menama klaida, susijusi su teisiniu pagrindu, neturėjo įtakos procedūrai, kurios reikia laikytis, ji taip pat nedarė įtakos ginčijamo teisės akto turinio nustatymui⁷.

4 — Šiuo klausimu žr. 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* (C-178/03, Rink. p. I-107, 59 punktą); 2008 m. lapkričio 6 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą* (C-155/07, Rink. p. I-8103, 77–83 punktai). Taip pat žr. generalinės advokatės J. Kokott išvadas byloje C-178/03 (63 ir 64 punktai) ir byloje C-155/07 (90 ir 91 punktai).

5 — Tokia teismų praktika kryptis iš tikrųjų niekaip negrindžiama sutartimi. Toks požiūris, kurį Komisija gynė per teismo posėdį, atsirado iš prielaidos, kad bet kuris teisinis pagrindas, pagal kurį padidėja Parlamento vaidmuo sprendimų priėmimo procese, gali sustiprinti Europos Bendrijos demokratiškumą. Tačiau demokratija yra įvairialypė, ypač Europos bendrijoje. Bendrijoje demokratinio įteisinimo pagrindiniai šaltiniai yra du: ji kyla iš įvairių Europos tautų per jų vyriausybių Taryboje priimtą poziciją prižiūrint nacionaliniams parlamentams arba ją užtikrina Europos Parlamentas, kuris yra tiesiogiai atstovaujama Europos institucija, ir Komisija, kuri yra tiesiogiai jam atsakinga. Tiesioginis demokratinis atstovavimas neginčijamai yra Europos demokratijos vertinimo kriterijus, tačiau jis nėra vienintelis. Visų pirma Europos demokratija taip pat reiškia, kad turi būti tam tikra nacionalinės ir europinės demokratijos dimensijų pusiausvyra, tačiau tai nereiškia, kad viena jų būtinai turi viršenybę. Todėl Europos Parlamentas neturi tokių pat galių teisės aktų leidybos procese kaip nacionaliniai parlamentai ir nors galima kelti klausimą dėl Europos Parlamento galių sustiprinimo, šį klausimą turi spręsti Europos tautos peržiūrdamos sutartis. Europos Parlamentui ir kitoms institucijoms suteiktų galių pusiausvyra, išreikšta įvairiomis normatyvinėmis procedūromis, bėgant laikui pasikeitė ir atspindi Europos tautų nustatytą nacionalinių ir europinių priemonių, kuriomis įteisinamas galių įgyvendinimas Europos lygmeniu, pusiausvyrą. Jei būtų pripažintas bendras pirmenybės teisiniui pagrindui, pagal kurį Europos Parlamento vaidmuo teisės akto priėmimo procese padidėja, principas, reikėtų pakeisti sutartyje nustatytą institucijų ir demokratine pusiausvyrą. Aš suvokiū, kad tokios analizės išvada yra ta, kad praktiškai draudžiama derinti du teisinius pagrindus. Arba pagal abu teisinius pagrindus numatoma ta pati sprendimų priėmimo procedūra, o klaida, susijusi su teisiniu pagrindu, būtų, jei galėtų daryti įtakos Bendrijos ir valstybių narių kompetencijos pasidalijimui, tik formalus, taigi ir nereikšmingas, trūkumas; arba abu teisiniai pagrindai numato skirtingas normatyvines procedūras, kurios dėl to yra nesuderinamos dėl mano kę tik išdėstytų priežasčių, todėl jų derinimas būtų neįmanomas.

7. Tačiau pasirinkimas tarp EB 133 ir EB 175 straipsnio turi didelės įtakos kompetencijos pasidalijimui tarp Bendrijos ir jos valstybių narių, nes pagal pirmąjį straipsnį Bendrijai suteikiama išskirtinė kompetencija, o pagal antrąjį numatomas kompetencijos pasidalijimas. Jei EB 175 straipsnio 1 dalis būtų pasirinkta kaip vienintelis ginčijamo reglamento teisinis pagrindas, būtų apribota

6 — Minėto sprendimo *Parlamentas prieš Tarybą* 77–83 punktai. Dėl teismų praktikos pasikeitimo momento ir aplinkybių žr. mano argumentus, išdėstytus išvados byloje *Cipolla ir kt.* (2006 m. gruodžio 5 d. Sprendimas C-94/04 ir C-202/04, Rink. p. I-11421) 28–30 punktuose.

7 — Tuo pačiu klausimu žr. 1988 m. rugsėjo 27 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (165/87, Rink. p. 5545, 19 punktą) ir 2002 m. gruodžio 10 d. Sprendimą *British American Tobacco (Investments) ir Imperial Tobacco* (C-491/01, Rink. p. I-11453, 98–111 punktai).

Bendrijos kompetencija, o valstybės narės įgytą kompetenciją, įskaitant kompetenciją reglamentuoti atliekų eksportą ir importą, jei ir tiek, kiek tokia valstybių narių iniciatyva nebūtų pažeidžiamos toje srityje priimtos Bendrijos taisyklės. Pasak Komisijos, tokios valstybės narės suteiktos kompetencijos įgyvendinimas neišvengiamai iškraipytų valstybių narių įmonių konkurenciją išorės rinkose ir sukeltų sąmyšį Bendrijos rinkoje.

praktiką Bendrijos akto teisinis pagrindas turi būti parinktas remiantis objektyviais kriterijais, kuriems būtų galima taikyti teisminę kontrolę ir kuriems, be kita ko, priskirtinas teisės akto tikslas ir turinys⁸. Tuo atveju, kai teisės aktu siekiama dviejų tikslų arba kai jis sudarytas iš dviejų komponentų, iš esmės jis turi būti grindžiamas teisiniu pagrindu, kuris atitinka tikslą ir (arba) komponentą, kuris yra pagrindinis arba vyraujantis⁹.

II — Ieškinio pagrįstumas

8. Vienintelis pateiktas pagrindas dėl panaikinimo yra susijęs su klaida, padaryta pasirinkant teisinį pagrindą: Bendrijos teisės aktų leidėjas EB 175 straipsnį pasirinko kaip vienintelį ginčijamo reglamento teisinį pagrindą, o Komisija teigia, kad teisinis pagrindas turėjo būti papildytas EB 133 straipsniu.

9. Atsakant į šį argumentą reikia pirmiausia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų

10. Jei nustatyta, kad teisės aktu siekiama kelių tikslų arba kad jis sudarytas iš kelių komponentų, kurie yra neatsiejamai susiję ir kurių nė vienas nėra antrasis ar netiesioginis kito atžvilgiu, tai toks teisės aktas tik išimtinai

8 — Žr., pavyzdžiui, 1987 m. kovo 26 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (45/86, Rink. p. 1493, 11 punktas); 1997 m. gegužės 13 d. Sprendimą *Vokietija prieš Parlamentą ir Tarybą* (C-233/94, Rink. p. I-2405, 12 punktas); 1999 m. vasario 25 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą*, (C-164/97 ir C-165/97, Rink. p. I-1139, 12 punktas); 2000 m. balandžio 4 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą*, (C-269/97, Rink. p. I-2257, 43 punktas); 2005 m. balandžio 14 d. Sprendimą *Belgija prieš Komisiją* (C-110/03, Rink. p. I-2801, 78 punktas); 2005 m. rugsėjo 13 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (C-176/03, Rink. p. I-7879, 45 punktas); 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (C-94/03, Rink. p. I-1, 34 punktas) ir 2009 m. vasario 10 d. Sprendimą *Airija prieš Parlamentą ir Tarybą* (C-301/06, Rink. p. I-593, 60 punktas).

9 — Žr. 1993 m. kovo 17 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (C-155/91, Rink. p. I-939, 19 ir 21 punktai); 1999 m. vasario 23 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą* (C-42/97, Rink. p. I-869, 38 punktas); 2001 m. sausio 30 d. Sprendimą *Ispanija prieš Tarybą* (C-36/98, Rink. p. I-779, 59 punktas); 2002 m. rugsėjo 19 d. Sprendimą *Huber* (C-336/00, Rink. p. I-7699, 31 punktas); 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (C-211/01, Rink. p. I-8913, 39 punktas); 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (C-338/01, Rink. p. I-4829, 55 punktas); minėta 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* (42 punktas). Taip pat žr. 2001 m. gruodžio 6 d. nuomonę 2/00 (Rink. p. I-9713, 23 punktas).

turi būti grindžiamas skirtingais teisiniais pagrindais¹⁰. Tačiau jei aptariamam teisės aktu siekiama kelių tikslų arba jis sudarytas iš dviejų komponentų, kurie yra lygiaverčiai ir neatsiejami, jo grįsti dviem teisiniais pagrindais negalima dviem atvejais: jei pasirinktas dvigubas pagrindas yra EB sutarties nuostata ir ES sutarties nuostata¹¹, kai viename ir kitame šių pagrindų numatytos procedūros yra nesuderinamos ir (arba) kai sujungus du teisinius pagrindus pažeidžiamos Parlamento teisės¹².

reglamentuojama išorės prekyba atliekomis su trečiosiomis šalimis, susijusi su atliekų importu į Bendriją iš trečiųjų šalių, su atliekų eksportu iš Bendrijos į trečiąsias šalis ir su atliekų tranzitu per Bendriją pakeliui iš arba į trečiąsias šalis. Trumpai tariant, kadangi ginčijamu reglamentu taip pat reglamentuojamas atliekų vežimas tarp Bendrijos ir trečiųjų šalių, to reglamento teisinis pagrindas turėjo būti ne tik EB 175 straipsnis, bet ir EB 133 straipsnis.

11. Remdamasi ta teismų praktika Komisija teigia, kad ginčijamą reglamentą, sprendžiant iš jo tikslo ir turinio, sudaro du neatsiejamai susiję komponentai, vienas kurių susijęs su bendrąja prekybos politika, o kitas su aplinkosaugos politika, ir kad dėl to reikia taikyti dvigubą teisinį pagrindą. Kalbėdama šiuo klausimu ji pabrėžia, kad aptariamam teisės aktu siekiama ne tik reglamentuoti atliekų vežimą Bendrijoje vien siekiant aplinkosaugos tikslų, nes jo IV–VI dalyse taip pat išsamiai

A — *Dvigubo teisinio pagrindo priimtinumumas*

10 — Žr., be kita ko, minėtą 1991 m. birželio 11 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (13 ir 17 punktai); minėtą 1999 m. vasario 23 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą* (38 ir 43 punktai); minėtą 2002 m. rugsėjo 19 d. Sprendimą *Huber* (31 punktas); 2002 m. gruodžio 12 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (C-281/01, Rink. p. I-12049, 35 punktas); minėtą 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (40 punktas); minėtą 2002 m. gruodžio 10 d. Sprendimą *British American Tobacco (Investments) ir Imperial Tobacco* (94 punktas); minėtus 2006 m. sausio 10 d. sprendimus *Komisija prieš Tarybą* (34–36 punktai); *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* (41–43 punktai); minėtą 2008 m. gegužės 20 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (C-91/05, Rink. p. I-3651, 75 punktas); minėtą 2008 m. lapkričio 6 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą* (36 punktas). Taip pat žr. minėtą 2001 m. gruodžio 6 d. nuomonę 2/00 (23 punktas).

11 — Šiuo atveju pirmenybė teikiama Bendrijos teisiniams pagrindui: šiuo klausimu žr. minėtą 2008 m. gegužės 20 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (76 ir 77 punktai).

12 — Žr. minėtą 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (52 punktas) ir minėtą 2008 m. lapkričio 6 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą* (37 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

12. Kalbant apie Komisijos argumentus pirmiausia kyla klausimas, ar tokiu atveju kaip šioje byloje galima išimtinai remtis dvigubu teisiniu pagrindu, kai pagal vieną iš įgaliojimus suteikiančių nuostatų, t. y. EB 133 straipsnį, Bendrijai suteikiama išimtinė kompetencija priimti ginčijamą teisės aktą, o pagal kitą, t. y. EB 175 straipsnį, tam tikslui jai suteikiama pasidalijamoji kompetencija. Bendrijos kompetencijos pobūdis daro didelės įtakos likusiai valstybių narių kompetencijai. Kai Bendrija turi išimtinę kompetenciją, valstybės narės negali priimti jokių normatyvinių sprendimų ir gali veikti tik kaip bendrojo intereso administratorės, kad būtų išvengta normatyvinių spragų Bendrijos

teisės aktų leidėjo neveikimo atveju¹³. Kai yra pasidalijamoji kompetencija, valstybės narės gali laisvai priimti teisės aktus atitinkamoje srityje, jei priimtomis nacionalinėmis priemonėmis nepažeidžiami toje srityje priimti Bendrijos reikalavimai¹⁴. Tokio Bendrijos ir valstybių narių normatyvinės kompetencijos derinimo pavyzdys būtų yra EB 176 straipsnis, kuriuo pastarosios leidžiama, net ir tuo atveju, kai atitinkamoje srityje priimtos Bendrijos nuostatos, imtis griežtesnių aplinkos apsaugos priemonių su vienintele sąlyga, kad jos neprieštarautų sutarčiai. Tačiau galima, kaip tai šiuo atveju padarė Taryba, Parlamentas ir Jungtinė Karalystė, teisėtai kelti klausimą, ar kompetencija priimti tam tikrą teisės aktą gali būti vienu metu ir išimtinė, ir pasidalijamoji. Iš tikrųjų, kaip būtų galima taikyti likusią valstybių narių normatyvinę kompetenciją pasidalijamosios kompetencijos, pagal kurią buvo priimtas Bendrijos teisės aktas, atveju, jei tas teisės aktas taip pat buvo grindžiamas ir išimtinė Bendrijos kompetencija?

13. Kaip žinoma, Teisingumo Teismas leido panašų derinimą dviejose bylose, kuriose kaip

13 — Žr. 1981 m. gegužės 5 d. Sprendimą *Komisija prieš Jungtinę Karalystę* (804/79, Rink. p. 1045). Taip pat žr. Y. Gautier „La compétence communautaire exclusive“, *Mélanges en l'honneur à Guy Isaac: 50 ans de droit communautaire*, 1 t., Presses universitaires de Toulouse, 2004, p. 165.

14 — Konkrečiai kalbant, jei Bendrijos lygiu atliktas suderinimas neapima visos susijusios srities, valstybės narės tokiu atveju išlieka kompetentingos ir laisvos veikti. Tai reiškia, kad jei numatyta toje srityje sudaryti susitarimą, tai priklausys Bendrijos ir valstybių narių pasidalijamajai kompetencijai (žr. minėtos nuomonės 2/00, Rink. p. I-9713, 45–47 punktus).

tik buvo kalbama apie tuos pačius teisinius pagrindus kaip ir šioje byloje¹⁵. Šiuos du sprendimus reikia atidžiai perskaityti, tačiau toks sprendimas galėjo būti priimtas tik todėl, kad, nepaisant to, jog aptariamais teisės aktais sudaryti iš dviejų lygiaverčių neatsiejamai susijusių komponentų, buvo įmanoma aiškiai atskirti tai, kas tuose teisės aktuose priklauso EB 133 straipsnyje numatytai išimtinėi Bendrijos kompetencijai, ir tai, kas priklauso pagal EB 175 straipsnį Bendrijai suteiktai pasidalijamajai kompetencijai. Žinoma, tai įmanoma tik tuo atveju, kai teisės akte galima atskirti nuostatas, susijusias su vienu ar kitu teisiniu pagrindu. Taip pat visiškai tikėtina, kad viena ir ta pati nuostata gali būti susijusi su dviem teisiniais pagrindais, nors ja siekiama skirtingų tikslų. Tačiau vienas ir tas pats klausimas negali būti iš karto susijęs ir su išimtinė, ir su pasidalijamąja kompetencija.

14. Šiuo atveju teoriškai įmanoma ginčijamą reglamentą grįsti dviem teisiniais pagrindais – EB 133 ir EB 175 straipsniais. Kaip jau minėjau, Komisija tikrai nurodė nuostatas, kurios, jos nuomone, turėjo būti grindžiamos EB 133 straipsniu, nes kitos nuostatos buvo teisingai pagrįstos EB 175 straipsniu: tai IV–VI dalių nuostatos, kuriose kalbama apie atliekų vežimą (importas, eksportas, tranzitas) iš arba į trečiąsias šalis ir kurių teisinis pagrindas turėjo būti EB 133 straipsnis.

15 — Žr. minėtus 2006 m. sausio 10 d. sprendimus *Komisija prieš Tarybą* ir *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą*.

15. Be to, vien todėl, kad EB 133 ir EB 175 straipsniuose numatytos procedūros yra nesuderinamos ir (arba) dėl to, kad sujungus šiuos du teisinius pagrindus būtų pažeistos Parlamento teisės, negalima atmesti galimybės, kad šie du pagrindai gali būti taikomi kartu¹⁶. Iš tikrųjų, kaip jau pažymėjau¹⁷, jei būtų taikomas ir EB 133 straipsnis, pagal kurį Parlamentas nedalyvauja sprendimo priėmimo procese, taikoma normatyvinė procedūra niekaip nepasikeistų. Remiantis teismų praktika EB 175 straipsnyje nustatyta bendro sprendimo procedūra būtų taikoma priimant visas teisės akto nuostatas.

B — *Dvigubo pagrindo tinkamumas*

16. Telieta išsiaiškinti, ar iš ginčijamo reglamento tikslų ir turinio analizės matyti, kad jame tikrai yra aplinkosauginis ir prekybos komponentai, kurie yra lygiaverčiai ir neatsiejamai susiję ir kad vienas iš jų nėra antrasis ar netiesioginis kito atžvilgiu¹⁸.

17. Manęs neįtikina ieškovės pateikti argumentai. Be abejo, sutinku su Komisija, kad

bendrosios prekybos politikos taikymo sritis tradiciškai¹⁹ aiškinama plačiai²⁰. Tai reiškia, kad prekybą su trečiosiomis šalimis reglamentuojanti priemonė išlieka prekybos politikos priemone, net jei taikoma ir su kitomis sritimis susijusiais tikslais, kaip antai vystymosi politikos²¹, užsienio ir saugumo politikos²² arba aplinkos apsaugos politikos tikslais²³. Pastaruoju atveju taip yra dar ir todėl, kad pagal integracijos principą, kuris šiandien suformuluotas EB 6 straipsnyje (anksčiau jis buvo išdėstytas EB 130R straipsnio 2 dalyje), aplinkos apsaugos reikalavimai turi būti integruoti į visų Bendrijos politikos sričių ir veiksmų kūrimą bei įgyvendinimą²⁴. To, kad ginčijamo reglamento nuostatose išreikštas rūpestis dėl aplinkos, tikrai nepakanka, kad tos nuostatos negalėtų arba neturėtų būti grindžiamos EB 133 straipsniu. Priešingai nutiktų tik tokiu atveju, jei aplinkosaugos tikslas būtų vyraujantis, o su prekyba susijęs komponentas tik papildomas. Tokiu atveju ginčijamo akto priėmimas neturėtų būti grindžiamas vien EB 175 straipsnio 1 dalimi²⁵. Taigi remiantis būtent ginčijamo sprendimo dalyko ir tikslo analize bei jo kontekstu darytina išvada, kad su aplinkosauga susijęs jo komponentas yra vyraujantis.

16 — Žr. minėtą 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (52 punktas) ir minėtą 2008 m. lapkričio 6 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą* (37 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

17 — Žr. šios išvados 6 punktą.

18 — Remiantis 10 išnašoje minėta teismų praktika.

19 — Nors ji ir nėra beribė: žr. 1994 m. lapkričio 15 d. nuomonę 1/94 (Rink. p. I-5267).

20 — Žr. 1979 m. spalio 4 d. nuomonę 1/78 (Rink. p. 2871, 45 punktas); minėtą 1987 m. kovo 26 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (19 punktas).

21 — Žr. minėtą 1987 m. kovo 26 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* 17–21 punktus.

22 — Žr. 1995 m. spalio 17 d. Sprendimus *Werner* (C-70/94, Rink. p. I-3189, 10 punktas); *Leifer ir kt.* (C-83/94, Rink. p. I-3231, 10 punktas); minėtą 1997 m. sausio 14 d. Sprendimą *Centro-Com* (26 punktas).

23 — Žr. 1990 m. kovo 29 d. Sprendimą *Graikija prieš Tarybą* (C-62/88, Rink. p. I-1527, 18–20 punktai); 2002 m. gruodžio 12 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (C-281/01, Rink. p. I-12049, 39–43 punktai).

24 — Žr. minėtą 1990 m. kovo 29 d. Sprendimą *Graikija prieš Tarybą* (20 punktas) ir minėtą 1991 m. birželio 11 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (22 punktas).

25 — Šiuo klausimu žr. minėtą 2001 m. gruodžio 6 d. nuomonę 2/00.

1. Ginčijamo reglamento turinys ir tikslas

18. Visų pirma reikia pabrėžti, kad iš esmės ginčijamu reglamentu neabejotinai siekiama aplinkosauginio tikslo. Tai patvirtinta minėto reglamento pirmoje konstatuojamojoje dalyje: „aplinkos apsauga yra šio reglamento pagrindinis ir svarbiausias tikslas bei sudedamoji dalis“. Tai patvirtinta toliau aiškinamajame memorandume. Jei atmestume šešioliktą ir devynioliktą konstatuojamąsias dalis, kuriose kalbama apie gerą vidaus rinkos veikimą, iš visų kitų konstatuojamųjų dalių daugiau ar mažiau tiesiogiai matyti, kad svarbiausias tikslas yra aplinkos apsauga. Būtent septintoje konstatuojamojoje dalyje apskritai pabrėžiama „būtinybė išsaugoti, apsaugoti ir pagerinti aplinkos kokybę bei žmonių sveikatą“. Keturiasdešimt antroje konstatuojamojoje dalyje primenama, kad reglamento tikslas yra „apsaugoti aplinką vežant atliekas“. Net kai kalbama apie atliekų importą ar eksportą į arba iš Bendrijos, aplinkosaugos klausimai irgi kelia didžiausią rūpestį. Dvidešimt aštuntoje konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad būtent „siekiant apsaugoti atitinkamų šalių aplinką“ reikia patikslinti draudimo eksportuoti pavojingas atliekas, skirtas perdirbti šalyje, kuriai netaikomas EBPO sprendimas, taikymo sritį. Trisdešimt trečioje konstatuojamojoje dalyje taip pat pažymėta, kad į Bendriją importuojamos atliekos viso vežimo metu turi būti tvarkomos „nesukeliant pavojaus žmonių sveikatai ir nenaudojant galinčių pakenkti aplinkai procesų ar metodų“.

19. Kalbėdama apie ginčijamo reglamento dalyką Komisija pabrėžia, kad minėtame dokumente pateiktas išsamus išorės prekybos su trečiosiomis šalimis reglamentavimas, o jame išdėstytos taisyklės vienodai taikomos atliekų importui į Bendriją iš trečiųjų šalių, atliekų eksportui iš Bendrijos į trečiąsias šalis ir atliekų tranzitui per Bendriją pakeliui į arba iš trečiųjų šalių. Taip jis patenka į bendrosios prekybos politikos taikymo sritį.

20. Tačiau reglamentu siekiama atliekų vežimo srityje nustatyti pranešimo, procedūros ir kontrolės pareigas taip, kad tokie vežimai būtų vykdomi sąlygomis, galinčiomis užtikrinti aplinkos apsaugą. Tos pareigos išdėstytos minėto reglamento II dalyje ir trumpai jas galima išvardyti, kaip pateikta toliau. Pagal 3 straipsnio 1 dalį išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūra taikoma visų šalinti skirtų atliekų vežimui ir, be kita ko, ginčijamo reglamento IV priede nurodytų perdirbti skirtų atliekų vežimui. Pagal šią pranešimo ir leidimo procedūrą pranešėjas turi pateikti įrodymų, kad jis yra sudaręs sutartį su gavėju dėl atliekų, apie kurias pranešama, perdirbimo ar šalinimo (ginčijamo reglamento 4 straipsnio 4 punktas ir 5 straipsnis) ir kad yra pasirašęs finansinę garantiją arba atitinkamą draudimą, kuris dengia nurodytų atliekų transporto, perdirbimo ar šalinimo ir sandėliavimo operacijų išlaidas (ginčijamo reglamento 4 straipsnio 5 punktas ir 6 straipsnis). Gavusios pranešimą apie atliekų vežimą valdžios institucijos, remdamosi iš esmės tik ginčijamo reglamento 11 ir 12 straipsnyje išvardytais su aplinkos apsauga susijusiais motyvais, gali

nustatyti sąlygas, kurias įvykdžius būtų išduotas leidimas arba pateiktas motyvuotas nesutikimas dėl tokio vežimo (ginčijamo reglamento 9–12 straipsniai). 22–25 straipsniuose nustatyta pareiga atsiimti atliekas, kai vežimas negali būti užbaigtas kaip numatyta arba kai vežama neteisėtai, ir nustatytos taisyklės dėl susigrąžinimo išlaidų.

nančių, kad, visą vežimo laikotarpį bei naudojant ir šalinant atliekas būtų tvarkomos nesukeliant pavojaus žmogaus sveikatai ir aplinkai saugiu būdu“, pabrėžia visos kontrolės sistemos vientisumą ir vyraujančią jos tikslą saugoti aplinką. Ši pareiga iš tikrųjų taikoma ne tik tada, kai vežama Bendrijoje, bet ir atliekų eksporto ar importo atvejais.

21. Kalbant apie su ginčijamu reglamentu nesusijusius aspektus, pakanka pažymėti, kad atliekų eksportui iš Bendrijos, importui į ją ir tranzitui, jei šios operacijos nedraudžiamos ginčijamu reglamentu dėl su aplinkos apsauga susijusių priežasčių, taikomos tos pačios kontrolės procedūros pagal minėto reglamento atitinkamai IV, V ir VI dalių nuostatas.

22. Galiausiai ginčijamo reglamento 49 straipsnio 1 dalyje gamintojui ir pranešėjui bei su atliekų vežimu ir (arba) perdirbimu ar šalinimu susijusioms įmonėms nustatyta pareiga imtis „būtinų priemonių, užtikri-

23. Matyti, kad išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūra yra ginčijamu reglamentu sukurtos sistemos esmė. Ji labai panaši į išankstinio leidimo procedūras, kurias Teisingumo Teismas pavadino „tipinėmis aplinkosaugos politikos priemonėmis“²⁶. Beje, būtent todėl Komisija pripažįsta, kad EB 175 straipsnio 1 dalis yra tinkamas teisinis pagrindas, nes reglamento II dalyje numatyta sistema skirta reglamentuoti visų pirma atliekų vežimą Bendrijoje. Kadangi pagal reglamento IV–VI dalis *mutatis mutandis* ji taikoma ir atliekų vežimui už Bendrijos ribų, prisipažįstu nelabai suprantąs, kodėl tos pačios priemonės tikslas nebegali būti poveikio aplinkai, kurį gali padaryti tie vežimai, prevencija. Atvirkščiai, jei pritarėtume Komisijos analizei, kad sukurta sistema turi būti laikoma išorės prekybos atliekomis reglamentavimu, kuri

26 — Minėta 2001 m. gruodžio 6 d. nuomonė 2/00 (33 punktas); minėtas 2006 m. sausio 10 d. Sprendimas *Komisija prieš Tarybą* (44 punktas).

dėl to patenka į bendrosios prekybos politikos sritį, būtų visiškai logiška teigti, kad atliekų vežimui Bendrijoje taikoma sistema siekiama užtikrinti laisvą minėtų atliekų judėjimą ir kad tokiu atveju ji turėtų būti grindžiama EB 95 straipsniu, o ne EB 175 straipsniu.

jomis būtų galima laisvai prekiauti, o nustatyti suderintą procedūrų sistemą, kuriomis galima riboti atliekų judėjimą, kad būtų užtikrinta aplinkos apsauga²⁹. Jei laikytumėmės Komisijos aiškinimo, su aplinkos apsauga susijusios konkrečios sutarties nuostatos netektų didelės dalies prasmės, nes kai tik būtų nustatyta, kad Bendrijos veiksmai gali daryti įtaką prekybai, numatyta priemonė turėtų būti priskirta bendrosios prekybos politikos sričiai³⁰.

24. Kaip teisingai pastebi Komisija, atliekos yra prekės pagal EB 28 straipsnį, todėl jos gali būti komercinių sandorių dalykas²⁷. Tačiau tai, kad reglamentu nustatytos kontrolės procedūros yra taikomos prekybai atliekomis ir todėl gali daryti jai įtaką, nereiškia, kad jomis siekiama skatinti, sudaryti palankias sąlygas ir reglamentuoti tą prekybą, todėl negali būti keliamas klausimas dėl teiginio, grindžiamo ginčijamo reglamento tikslo ir turinio analize, kad jis yra priemonė, kuria iš esmės siekiama užtikrinti aplinkos apsaugą, nes jo poveikis prekybai yra šalutinis ir netiesioginis; plačiu bendrosios prekybos politikos sąvokos aiškinimu tokio teiginio irgi negalima paneigti²⁸. Minėtu reglamentu siekiama ne apibrėžti požymius, kuriuos turi atitikti atliekos, kad

25. Bet kuriuo atveju, jei Komisijos teiginys, kad ginčijamo reglamento IV, V ir VI dalyse priklauso bendrajai prekybos politikos sričiai, būtų teisingas, teisinio pagrindo papildymas EB 133 straipsniu būtų nepagrįstas, nes tikslo arba komponento vyrvimas turi būti vertinamas atsižvelgiant į viso aptariamo teisės akto tikslą ir turinį³¹. Taigi išnagrinėjus visas

27 — Žr. 1992 m. liepos 9 d. Sprendimą *Komisija prieš Belgiją* (C-2/90, Rink. p. I-4431, 22–28 punktai).

28 — Tuo pačiu klausimu žr. minėtos nuomonės 2/00 37–40 punktus apie Kartagenos protokolą, kuriame nustatytos kontrolės procedūros, taikomos gyvų genetiškai modifikuotų organizmų tarpvalstybiniam judėjimui.

29 — Žr. *mutatis mutandis* 1994 m. birželio 28 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (C-187/93, Rink. p. I-2857, 26 punktas) dėl tokios pat analizės, kuria siekiama pagrįsti EEB 130S straipsnį kaip teisinį pagrindą vietoje EEB 100A straipsnio.

30 — Žr. minėtos nuomonės 2/00 40 punktą.

31 — Žr. minėta 2002 m. gruodžio 10 d. Sprendimą *British American Tobacco (Investments) ir Imperial Tobacco* (96 punktas).

ginčijamo reglamento nuostatas matyti, kad vyrauja su aplinkosauga susijęs tikslas.

26. Čia ir yra visas skirtumas nuo bylos *Energy Star*³². Ženklavimo programų, susijusių su biuro įrangos energetiniu efektyvumu, koordinavimu, nustatytu toje byloje nagrinėjamu susitarimu, visų pirma buvo siekiama sudaryti palankesnes sąlygas prekybai minėta įranga, gamintojams suteikus galimybę pagal registracijos abipusio pripažinimo procedūrą naudoti bendrą logotipą, kuriuo vartotojai informuojami apie bendrus energetinio efektyvumo reikalavimus atitinkančius tam tikrus gaminius, kuriuos jie ketino pardavinėti Amerikos ir Europos rinkose. Energijos suvartojimo sumažėjimas, kurio buvo tikimasi faktiškai pasikeitus gamintojų ir vartotojų elgsenai dėl ženklavimo programos, bet kuriuo atveju buvo tik netiesioginis poveikis.

27. Tačiau ieškovė mano galinti pagrįsti savo argumentus Teisingumo Teismo priimtu sprendimu dėl sprendimo patvirtinti Roter-

damo konvenciją³³ ir dėl tos konvencijos įgyvendinimo reglamento teisinio pagrindo pasirinkimo³⁴. Šioje tarptautinėje sutartyje buvo nustatyta išankstinio leidimo procedūra, taikoma tam tikroms pavojingoms cheminėms medžiagoms ir pesticidams, kuri yra labai panaši į ginčijamame reglamente numatytas kontrolės procedūras. Beje, Teisingumo Teismas ją pavadino „tipine aplinkosaugos politikos priemone“³⁵. Tačiau jis nusprendė, kad reikia taikyti dvigubą teisinį pagrindą, sudarytą iš EB 133 ir EB 175 straipsnių.

28. Komisijos argumentai gali būti paneigti pasitelkus teisinį pagrindą, kuris buvo pasirinktas Kartagenos protokolui sudaryti: Teisingumo Teismas nusprendė, kad galima remtis vien EB 175 straipsniu, kai kuriama labai panaši kontrolės procedūra, susijusi su gyvais modifikuotais organizmais, kuri taip pat laikoma „tipine aplinkos apsaugos politikos priemone“³⁶. Tokiu atveju reikia pripažinti, kaip tai daro Taryba ir Jungtinė Karalystė, kad tokie sprendimai yra priešaringi. Šią bylą perdavus nagrinėti didžiajai kolegijai atsirastų proga šį klausimą išspręsti.

32 — Minėtas 2002 m. gruodžio 12 d. Sprendimas *Komisija prieš Tarybą*.

33 — Žr. minėtą 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą*.

34 — Žr. minėtą 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą*.

35 — Minėtas 2006 m. sausio 10 d. Sprendimas *Komisija prieš Tarybą* (44 punktas).

36 — Žr. minėtą nuomonę 2/00.

29. Abiejose su Roterdamo konvencija susijusiose bylose priimtų sprendimų atidus skaitymas suteikia galimybę atmesti abejones dėl prieštaravimo, kuris yra tik menamas. Kad ir ką galima galvoti apie sprendimo pagrįstumą³⁷, reikia atkreipti dėmesį, kad pagrįsdamas EB 133 ir EB 175 straipsnių pasirinkimą dvigubu teisiniu pagrindu Teisingumo Teismas pabrėžė Roterdamo konvencijos nustatytą formalų prekybos ir aplinkosaugos ryšį, nes joje numatyta kontrolės procedūra taikoma tik kai kurioms pavojingoms cheminėms medžiagoms ir pesticidams, kuriais prekiaujama tarptautiniu mastu, o jos įgyvendinimą reglamentuoja nuostatos, tiesiogiai reglamentuojančios prekybą tais produktais; Kartagenos protokole tokio ryšio nebuvo, nes juo nustatytas kontrolės mechanizmas taikomas veiklai, susijusiai su gyvų modifikuotų organizmų tvarkymu, taigi ne tik judėjimui iš vienos valstybės į kitą komerciniais tikslais³⁸.

su Roterdamo konvencija, reikia daryti išvadą, kad ginčijamame reglamente vyrauja su aplinkos apsauga susijęs komponentas, o prekybos ir aplinkosaugos ryšys nėra pakankamai tvirtas. Iš jo tikslo ir dalyko analizės matyti, kad siekiama ne tiek reglamentuoti praktiką atliekomis, kiek stengtis, kad jos būtų vežamos aplinkosaugos reikalavimus atitinkančiomis sąlygomis. Todėl Bendrijos teisės aktų leidėjas visiškai teisingai kaip minėto reglamento teisinį pagrindą pasirinko EB 175 straipsnį.

2. Ginčijamo reglamento kontekstas

30. Šioje byloje, kaip matyti, ginčijamame reglamente nustatyta išankstinio rašytinio pranešimo ir leidimo procedūra taikoma atliekų vežimui ne tik už Bendrijos ribų. Visų pirma ir svarbiausia, ji taikoma atliekų vežimui Bendrijoje. Todėl atsižvelgiant į kartu skaitomus sprendimus, priimtus byloje dėl Kartagenos protokolo ir bylose, susijusiose

31. Vertinant pasirinkto teisinio pagrindo tinkamumą teisės aktui priimti taip pat reikia atsižvelgti ir į kontekstą³⁹. Išanalizavus ginčijamo reglamento dalyką ir tikslą padaryta išvadą, kad jis turi būti grindžiamas tik

37 — Šiose dviejose bylose generalinė advokatė J. Kokott pateikė išvadą, kad kaip teisinį pagrindą reikia naudoti vien EB 175 straipsnį.

38 — Žr. minėtą 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (44 ir 45 punktai).

39 — Šiuo klausimu žr. minėtos nuomonės 2/00 25 punktą.

EB 175 straipsniu, patvirtina ir kontekstas, į kurį patenka tas teisės aktas.

monę, priimtą remiantis 130S straipsniu, išplėsti ir taikyti atliekų vežimui už Bendrijos ribų.

32. Visų pirma ginčijamas reglamentas buvo priimtas siekiant pakeisti ir atnaujinti 1993 m. vasario 1 d. Reglamentą (EEB) Nr. 259/93 dėl atliekų vežimo Europos bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės⁴⁰, kuriuo buvo vadovautasi jį priimant. Pastarasis buvo grindžiamas EEB 130S straipsniu (kuris po pakeitimų tapo EB 175 straipsniu), o Teisingumo Teismas, į kurį kreipėsi Parlamentas, teigdamas, kad tas teisės aktas taip pat turėjo būti grindžiamas ir EEB 100A straipsniu (kuris po pakeitimų tapo EB 95 straipsniu) bei EEB 113 straipsniu (kuris po pakeitimo tapo EB 113 straipsniu), aiškiai pripažino tokio teisinio pagrindo tinkamumą⁴¹. Tiesą sakant, dėl priežasčių, susijusių su Parlamento teisės pareikšti ieškinį ribojimu, Teisingumo Teismas nagrinėjo tik su Bendrijos vidaus reikalais susijusį Reglamento Nr. 259/93 aspektą ir neanalizavo, ar minėto reglamento aspektai, susiję su atliekų vežimu iš Bendrijos į trečiąsias šalis ir atvirkščiai, būtų pateisinę EEB 113 straipsnio, kaip teisinio pagrindo, taikymą. Tačiau tai, kad su atliekų pervežimu Bendrijoje susiję reglamento aspektai teisingai buvo grindžiami 130S straipsniu, o ne 100A straipsniu, reiškia, kad nereikėjo naudoti 113 straipsnio kaip antro teisinio pagrindo, nes Reglamentu Nr. 259/03, kaip ir šioje byloje aptariamame reglamente, buvo tik siekiama juo sukurtą bei vežimui Bendrijoje taikomą kontrolės prie-

33. Antra, ginčijamu reglamentu taip pat siekiama įgyvendinti pareigas, nustatytas 1989 m. kovo 22 d. Bazelio konvencijoje dėl pavojingų atliekų tarpvalstybinio pervežimo bei jų tvarkymo kontrolės. Taigi visuotinai priimta, kad svarbiausias šios priemonės tikslas yra atliekų „tvarkymas aplinkai saugiu būdu“, kad būtų apsaugota žmonių sveikata ir aplinka, kiekvieną kartą, kai tik įmanoma, mažinant pavojingų atliekų gamybą ir griežtai kontroliuojant jų sandėliavimą, transportavimą, tvarkymą, panaudojimą, perdirbimą, apdirbimą bei galutinį šalinimą taikant „integruotą su eksploatacijos ciklu susijusią koncepciją“. Minėta konvencija taip pat buvo patvirtinta Bendrijos vardu Tarybos sprendimu⁴², kuris grindžiamas EEB 130S straipsniu, ir ji laikoma PPO daugiašaliu susitarimu dėl aplinkos apsaugos. Siekdama sumažinti šio precedento tinkamumą Komisija klaidingai siekia pabrėžti Bazelio konvencijos ir ginčijamo reglamento skirtumus teigdama, kad konvencija susijusi tik su pavojingų atliekų šalinimu, o reglamentas taikomas visoms pavojingoms ir nepavojingoms atliekoms, neatsižvelgiant į tai, ar jos skirtos šalinti, ar perdirbti. Kaip teisingai pastebėjo Didžiosios

40 — OL L 30, p. 1.

41 — Žr. minėtą 1994 m. birželio 28 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą*.

42 — 1993 m. vasario 1 d. Tarybos sprendimas 93/98/EEB dėl Konvencijos dėl pavojingų atliekų tarpvalstybinių pervežimų bei jų tvarkymo kontrolės (Bazelio konvencija) patvirtinimo Bendrijos vardu (OL L 39, p. 1; specialusis leidimas lietuvių k. 11 sk., 18 t., p. 301) (su pridėtu Bazelio konvencijos tekstu).

Britanijos ir Prancūzijos vyriausybės, atidžiau perskaičius minėtos konvencijos tekstą ir, visų pirma, jos 2 straipsnio 4 dalį bei IV priedą, iš tikrųjų matyti, kad, priešingai nei nurodyta pavadinime, ji taip pat taikoma po atliekų pervežimo vykdomo tvarkymo būdams, t. y. apdirbimui, perdirdimui, surinkimui ar antriniam naudojimui, o ne tik šalinimui. Bet kuriuo atveju tai, kad ginčijamas reglamentas taip pat taikomas nepavojingoms atliekoms ir perdirdbti skirtoms atliekoms, nereiškia, kad jis labiau reglamentuoja prekybą, o aplinkos apsaugos aspektas yra ne toks svarbus, nes aplinkai kenkia bet kokios atliekos⁴³.

įvertinus jo tikslą ir turinį, o ne atsižvelgiant į priimant kitus Bendrijos teisės aktus, kurie kartais gali būti panašūs, pasirinktą teisinį pagrindą⁴⁵. Nors iš tikrųjų remiantis paprasta institucijų praktika negalima grįsti teisinio pagrindo pasirinkimo neatsižvelgus į aptariamo teisės akto tikslo ir turinio analizės rezultata, tokia praktika gali būti tinkamas konteksto, kuriame yra tas teisės aktas, veiksnys, patvirtinantis teisinio pagrindo pasirinkimą atsižvelgus į jo tikslo ir turinio analizę. Teisingumo Teismas aiškiai pagrindė iš EB 133 ir EB 175 straipsnių sudarytą 2003 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 304/2003/EB dėl pavojingų cheminių medžiagų eksporto ir importo⁴⁶ dvigubą teisinį pagrindą teigdamas, kad juo Bendrijos mastu įgyvendinama Roterdamo konvencija, kuri, remiantis tą pačią dieną priimtu sprendimu⁴⁷, taip pat privalėjo turėti tokį dvigubą teisinį pagrindą, ir įvertinęs, kad tų dviejų teisės aktų nuostatomis akivaizdžiai siekiama tų pačių tikslų⁴⁸, Teisingumo Teismas taip pat aiškiai patvirtino, kad EB 95 straipsnis buvo teisingai pasirinktas direktyvos teisiniu pagrindu remiantis jos tikslo ir turinio analize, nes, jo teigimu, ta direktyva buvo iš dalies keičiama ankstesnioji direktyva, grindžiama ta pačia nuostata⁴⁹. Taigi, kaip matėme, šioje byloje ginčijamu reglamentu įgyvendinama Bazelio konvencija ir jame naudojama labai daug Reglamento Nr. 259/93, kurį jis keičia, nuostatų.

34. Tiesą sakant, šių precedentų tinkamumą galima ginčyti teigiant, kad paprasčiausia institucijų praktika negali nukrypti nuo sutarties reikalavimų ir todėl negali būti sukurtas precedentas, saistantis Bendrijos institucijas dėl teisingo teisinio pagrindo⁴⁴, ir kad teisės akto teisinis pagrindas turi būti nustatomas

43 — Žr. 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimą *Palin Granit ir Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus* (C-9/00, Rink. p. I-3533, 36 ir 45–51 punktai).

44 — Žr., pavyzdžiui, 1988 m. vasario 23 d. Sprendimą *Jungtinė Karalystė prieš Tarybą* (68/86, Rink. p. 855, 24 punktas) ir 1996 m. kovo 26 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą* (C-271/94, Rink. p. I-1689, 24 punktas). Taip pat žr. mano išvados 2008 m. gegužės 6 d. Sprendime *Parlamentas prieš Tarybą*, (C-133/06, Rink. p. I-3189) 29 punktą.

45 — Žr., be kita ko, minėtą 1994 m. birželio 28 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą*; minėtus 2006 m. sausio 10 d. sprendimus *Komisija prieš Tarybą* (50 punktas) ir *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* (55 punktas); minėtą 2008 m. gegužės 20 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą* (106 punktas) ir minėtą 2008 m. lapkričio 6 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą* (34 punktas).

46 — OL L 63, p. 1.

47 — Žr. minėtą 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Tarybą*.

48 — Žr. minėtą 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą*.

49 — Žr. minėtą 2009 m. vasario 10 d. Sprendimą *Airija prieš Parlamentą ir Tarybą* (73 ir 74 punktai).

III — Išvada

35. Remdamasis išdėstytais argumentais Teisingumo Teismui siūlau atmesti Komisijos ieškinį dėl 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1013/2006 dėl atliekų vežimo panaikinimo.